

Աղթամարի կաթողիկոս Յովհաննես Թութունջու բարոզչութան ակնյայտ կնիքն է կրում նաեւ 17-րդ դարի Վանայ լճի աւազանում բնակուող մէկ այլ հեղինակի՝ Գրիգոր Վարազեցու «Սակս ծուխ քաշողաց» տաղը.

Ոմանք սովոր են ի թութուն,
եւ հետեւող այն պիղծ գործոյն.

Վնաս կառնեն իւրեանց
հոգւոյն,
հաց մի չունին ի յիւրեանց
տուն.

Փող մի չունին որ տան հոգոյն.
Երթան պարտօք գնեն
թութուն.

Յօժար խմեն հետ թութերուն.
գմոխիրն տան յիւրեանց
գլխոյն.

Կամաւ լինին ընկեր դիւուն.
եւ կեր լինին անթուն որդուն:

Ստորեւ հրատարակուող Պատմութիւն պիղծ թութունին խորագրով բանաստեղծութիւնը, XVII դարում իր բարձրացած հարցերով, այսօր էլ չի կարող ժամանակավրէպ համարուել:

*Է՛ քրիստոնէայք, սկանջ արեք,
Տեսեք թէ ինչ պիղծ է թութուն,
Դրամ կու տան, ձգեն ի կրակն,
Վնաս առնեն իւրեանց հոգոյն:*